

N A Š I R A Z G O V O R I

Stanko:

Pesem.

Cvet nedolžnosti
na licih tvojih se smehljá,
Lilija bela se sveti
v tvojih očeh,
kot zvezdice zlata
v temnih nočeh,
Glej, na svetu vihar besni,
zlomiti ti hoče,
lilijo čistosti.
Prosi v molitvi Boga,
da ti jo ohrani
do konca dni.

Jelenka Jačičeva:

Slavček.

Slavček je v kletki tiho sedel
in mislil na zelene livade,
kjer je z bratci prepeval vesel
v zlati svobodi širne narave.
Oh, kako rad bi zletel
iz te kletke mračne,
kako rad bi se vspel
v višave zračne.
Tudi jaz bi, moj slavček,
tudi jaz bi zletela
tja daleč bi se s teboj
v Afriko daljno povspela.

Andrej Vidic:

Veselje po zimi.

Sneg je padel do kolen   In tam na vrhu klanca
in pokril je vse cesté,   je živih dečkov velik trop,
s svojo odejo belo   se vozijo, kričijo:
nam pogrnil vse gore.   op, op, op!

Francek treščil je v drevo
in si zlomil je nogo,
Blažek pa se je prevrnil,
v jarek se je zvrnil.

Zarnik Stanislav: Glej, spet si nas razveselil s pestrimi sličicami! Vasica na bregu, bela cerkev med gostim drevjem, pa gozd in četa jurčkov v njem z rjavimi klobučki. Potem ena s ptički v gnezdu, z račicami ob potoku in solncem, prijateljem tvojim, nad planinami. Tista mogočna hiša ob cerkvi na tretji sličici bo pa kakšen grad, kali? Če ni le vaša lepa šola... Zdaj zidajo pri nas šole liiki gradove. — Narisal si nam že globus, zemljo od Ledenega morja do Indijskega oceana, od Brazilije tja do roba Sibiriije. Joj, malo prostorčka je ostalo za našo domovino Jugoslavijo na tvoji risbi. In res: če razgrneš zemljevid, ni velika naša ljuba domača država v zboru drugih dežel svetá. Nič ne dé, če je dežela manjša. bodi pa naša ljubezen do nje večja, globlja in iskrenejša. — Pozdrav!

Jelenka Jačičeva: Rad verjamem, da bi zletela v vročo Afriko, zdaj ko je zima, mraz, ovbè! Ko pa pride spet veseli čas toplega solnca in dehtečih rožic, ne boš gojila več le-takih željá. Le potrpi še nekoliko, pa nam bodo zacingljali beli zvončki: cin, cin, cin, se klanjamo, gospodična Pomlad! Kaj bi tedaj z Afriko?

Vidic Andrej: »Veselje po zimí« prav žalostno neha: ubogi Francek trešči v drevo, si zlomi nogo (če se ni le potokel še tudi po nosku?), Blažek pa se je, hvala Bogu, samo prevrnil in v jarek zvrnil. Tako se pač marsikaj na svetu lepo začne in klaverno konča. — Da si mi zdrav!

Vasovalec.